

[Socialministeren.]

Men jeg synes også, det er rimeligt her at nævne, hvilken udvikling der er på dette område. I 1969-70 — det er stadig det år, jeg tager mit udgangspunkt i — var udgifterne til hjemmehjælp og husmoderafløsning omkring 215 mill. kr. De er steget til 270 mill. kr. eller med omkring 25 pct. Den måde, hvorpå man fra forskellig side — det gælder bl. a. hr. Kurt Brauer og fru Hanne Reintoft — sætter lighedstegn mellem ophevelsen af dette alderstillæg og anbringelse på plejehjem, er efter min mening forkert. Det er en opstilling, som jeg ikke kan acceptere. Fru Hanne Reintoft havde bemærkninger om, at nu blev der ikke råd til at give børnene en gave, der blev ingen mulighed for at tage en hyrevogn. Jeg kan ikke se, at man med rimelighed kan lægge disse ting ind i dette. Debatten drejer sig om, hvorvidt et tillæg, som man indførte i slutningen af 1940'erne, på et tidspunkt, hvor vi havde en dårligere social udbygning end i dag, fortsat skal opretholdes, når vi på anden måde kan dække det behov, som tillægget var forudsat at skulle tilgodese. Jeg synes, at hvis vi ikke er villige til også inden for den sociale sektor at ændre love, hvis saglige baggrund er bortfaldet, så er det dog mere end realiteter, vi lader os beherske af.

Jeg vil til sidst blot sige, at vi med dette forslag ikke har til hensigt — og det vil ikke ske — at nogen pensionist, som i dag oppebærer dette alderstillæg, mister noget, men for fremtiden, har vi sagt, vil de, der efter den 1. april d. å. fylder 80 år, ikke automatisk få det tildelt. Men som flere ordførere var inde på, er der mulighed for på anden måde at yde langt større hjælp, nemlig gennem hjemmehjælpsordningerne eller, hvis pensionisterne selv kan skaffe sig en medhjælp, gennem rådighedsbeløbet.

Bundvad: Det er kun en enkelt bemærkning til socialministeren, der nævnedes en række tal for stigning i udgifterne til plejehjem, til omsorg og til hjemmehjælp. Jeg skal ikke anfægte tallene, jeg antager, det er budgettal, men jeg synes, jeg vil bruge lejligheden til at sige, at det da ikke er udtryk for en aktivitetsstigning alene. Der er tale om lønstigninger for personalet, og der er tale om almindelige pristalsreguleringer og anden form for regulering. Først når man

modregner disse størrelser, kan man måske komme frem til, hvor meget den reelle værdi af den pågældende omsorg osv. er steget. Det er dér, vi skal over, for vi ved ganske bestemt med os selv, at der ikke er bygget så mange flere plejehjem i den periode, at udgifterne kan stige fra 750 mill. kr. til 1.040 mill. kr. De tal, der blev nævnt, var altså ikke udtryk for standardstigning.

Dernæst vil jeg gerne igen sige som min opfattelse, at når ministeren påstår med kommunerne som oplysningsbasis, at der skulle være hjemmehjælpere nok til dækning af behovet hos dem, der er over 80 år, vil jeg ikke bestride, at det kan være rigtigt, hvis man kanalisere hjemmehjælpen over til de 80-årige — det er klart — men så kommer de til at mangle andre steder, og så kan man spørge, om det er bedre, hvis det er pensionister, eventuelt invalidepensionister, der netop trænger lige så meget til hjemmehjælpen som dem, der er over 80. Vores problem er et mangelproblem, vores problem er et omsorgsproblem, og det løser man ikke ved at gøre de ældste fattigere.

Socialministeren (Nathalie Lind): Det er rigtigt, at der i disse tal, der er budgettal, må indgå de ting, hr. Bundvad omtaler, men jeg tror da ikke, det er ubekendt for nogen, at plejehjemsbyggeriet vel er et af de områder, hvor vi har haft den stærkeste ekspansion i de senere år. Det er vel heller ikke ubekendt, hvad der investeres både fra kommuners og fra private foreningers side i det forebyggende omsorgsarbejde.

Det, der er min hensigt med at trække disse ting frem, er at sige, at vi har en udvikling i gang, og vi har en stigning med hensyn til den hjælp, pensionisterne får, og den service, der ydes dem. Man taler, som om dette alderstillæg i sig selv, pengebeløbet, skulle kunne skaffe pensionisterne den fornødne medhjælp, men det er jo egentlig ikke det, det drejer sig om. Tanken bag indførelsen af tillægget var, at pensionister over 80 år formodes at have brug for ekstra pleje; det kan nu skaffes gennem den offentlige hjemmehjælpsordning, vi efterhånden har etableret, og der kan også, hvis dette ikke er muligt og pensionisten selv kan skaffe sig en medhjælp, af rådighedsbeløbet ydes et beløb til dækning af udgifterne herved. Men det afgørende i denne sag er, om